

Bij de Rubertsen was de aardappelschaal leeg. Het bord waar 't spek op geweest was en alle andere scherfachtige borden waren schoon gelikt, omdat de eters het niet economisch vonden er iets op over te laten.

De oude ging naar zijn schuurtje; Sjaontjes moeder zat op een stoof bij de roode potkachel en zocht de sintels uit de aschschuif en Sjaontje hing half door de stukkende zitting van een stoel bij het raam en streek met zijn hoofd langs de ijzerdraad horren.

gezicht naar hem toebrengend in 't licht van 't raam. Ze zag hem vast aan, met een bedreiging in heur vuist:

— „As-ie den beest uit-à-gange en weg gejage was.”

Ze werd onrustig en over hem heen bukkend trok ze hem bij den schouder uit zijn stoel. Nu begon hij te lachen, terwijl ze hem zoo kneep en dit stelde haar gerust.

— „'k Zal 't oe zegge, wacht dan.”

Ze liet hem los, werktuigelijk aan d'r haar

SJAONTJES MOEDER ZAT OP EEN STOOF
BIJ DE ROODE POTKACHEL EN ZOCHT
DE SINTELS UIT DE ASCHSCHUIF

't Was over één en hij bleef maar zitten tot zijn moeder opeens met een verbaasden vloek overeind ging staan en heur rokken neersloeg.

— „Jezus, jonge, wà zit-te dèr nouw te suffice?”

Hij grinnikte even, schoof zijn hoofd langs de horren en liet zich wat dieper zakken in het gat.

— „Nou-wad-is 't er?” drong ze.

— „Niks.”

Ze zag hem wantrouwend aan, het grijze

strijkend, gebogen voor hem blijvend.

En hij genoot van dit nieuwsgierig kijken: „'t Was leutig dà ze zòo gère wou wete, wat-ie wis. Anders luisterde ze nooit as ij of 'n ander van de jong wà see.”

Hij liet zich weer wat dieper in zijn stoel zakken, doch begon toch ook te praten want ze zei „aop” en dà was 'n teeke, dat-ie gauw beginne moes.”

— „Luster mar is.” Hij bezon zich, hoe zijn verhaal te rekken.

— „Ik stong mee Keese aon 't boormassien